

Sygn. akt VII U 1729/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Jarząbek
Protokolant:	sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2014 r. w Warszawie

sprawy R. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania R. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 13 września 2012 roku, znak: (...)

orzeka:

- oddała odwołanie.

Sygn. akt VII U 1729/12

UZASADNIENIE

R. B., w dniu 9 września 2012 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie od decyzji w/w organu z dnia 18 września 2012 r.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że jego aktualny stan zdrowia nie pozwala mu na podjęcie pracy zarobkowej. Odwołujący się podniósł, że pomimo systematycznego przyjmowania leków w dalszym ciągu występują u niego skoki ciśnienia. Ponadto w ocenie R. B. jego stan zdrowia ulega stałemu pogorszeniu (odwołanie k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 30 października 2012 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 29 sierpnia 2012 r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 18 września 2012r. (znak:

(...) organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. B., urodzony w dniu (...) uprawniony był do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 30 czerwca 2012 r. (decyzja k. 186 a.r.). W dniu 11 czerwca 2012 r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z ponownym wnioskiem o przyznanie mu świadczenia rentowego na dalszy okres (wniosek k. 211 a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 6 sierpnia 2012 r. uznał, że R. B. nie jest osobą niezdolną do pracy (orzeczenie k. 213 a.r.). W wyniku wniesionego sprzeciwu odwołujący skierowany został na badanie lekarskie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym w dniu 29 sierpnia 2012 r. również uznała badanego za zdolnego do pracy (orzeczenie k. 217 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 13 września 2012 r. decyzję (...) ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), a mianowicie stwierdzono, że nie jest on niezdolny do pracy (decyzja k. 222 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, R. B. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: kardiologa, neurologa, ortopedy, neurochirurga celem ustalenia, czy odwołujący się jest osobą zdolną, czy też całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy (postanowienie z dnia 19 listopada 2012 r. k. 6 a.s., postanowienie z dnia 14 lutego 2013 r. k. 34 a.s., postanowienie z dnia 25 września 2013 r. k. 92 a.s.).

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił, że R. B. posiada wykształcenie zawodowe z zawodem wyuczonym stolarz; wykonywał zatrudnienie w charakterze pracownika ochrony, lakiernika proszkowego. U odwołującego stwierdzono zaburzenia odruchowo – czuciowe z poziomu L 5 i S1 po stronie lewej oraz śladowe objawy korzeniowe co odpowiada niewielkiej radikopatii lędźwiowej w przebiegu zmian kręgosłupa lędźwiowego. **Z punktu widzenia neurologicznego ubezpieczony ma upośledzoną zdolność psychofizyczną w aspekcie zdolności do pracy, ale nie sięga ona granic inwalidztwa** (opinia biegłego neurologa W. Z. k. 20 a.s.).

Aktualny stan narządów ruchu umożliwi R. B. wykonywanie zatrudnienia zgodnego z kwalifikacjami. **W ocenie ortopedycznej brak jest podstaw by uznać go za osobę przynajmniej częściowo niezdolną do pracy;** w okresie nasilenia dolegliwości bólowych w zakresie narządów ruchu ubezpieczony leczony może być w ramach zasiłku chorobowego (opinia biegłego ortopedy M. G. (1) k. 57 a.s.). **Również uwzględniając badania (...) kręgosłupa lędźwiowego z dnia 15 kwietnia 2013 r. brak było podstaw do uznania wnioskodawcy za niezdolnego do pracy z przyczyn ortopedycznych.** Badanie to potwierdza co prawda zmiany zwyrodnieniowo – wytwórcze kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego z modelowaniem i uciskiem korzeni rdzeniowych. Leczenie operacyjne zmian dyskopatycznych i zwyrodnieniowych kręgosłupa , a następnie pooperacyjne usprawnianie, może być przeprowadzone w ramach zasiłku chorobowego i ewentualnego świadczenia rehabilitacyjnego (opinia uzupełniająca biegłego ortopedy M. G. k. 79 a.s.).

Z przyczyn neurochirurgicznych ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

W razie nasilenia dolegliwości R. B. może doraźnie korzystać z czasowych zwolnień z pracy w ramach zasiłku chorobowego (opinia biegłego neurochirurga A. M. k. 114-115 a.s.). **Z przyczyn kardiologicznych ubezpieczony także nie spełnia kryterium niezdolności do pracy** (opinia biegłego kardiologa J. K. k. 16 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu kardiologii, ortopedii, neurologii oraz neurochirurgii celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte we wszystkich sporządzonych opiniach należy podzielić w całości. Opinie zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia R. B.. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. B. od decyzji organu rentowego z dnia 13 września 2012 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, gdyż odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił wszystkie opinie wydane przez biegłych i uznał je za wyczerpujące, poddające wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego

w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydali po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu badania odwołującego się. W ocenie Sądu biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Podkreślić należy, że ubezpieczony do wydanych przez biegłych opinii nie wniosła merytorycznych zastrzeżeń, wobec czego, Sąd uznał wszystkie opinie wydane przez biegłych za miarodajne dla aktualnej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że schorzenia wskazane przez biegłych nie ograniczają możliwości zarobkowania ubezpieczonego w wyuczonym zawodzie. Po przeprowadzonych badaniach biegli wskazali, iż w razie nasilenia dolegliwości R. B. może doraźnie korzystać z czasowych zwolnień z pracy w ramach zasiłku chorobowego Według zgodnej oceny biegłych stwierdzone u odwołującego schorzenia, przy uwzględnieniu stopnia ich zaawansowania oraz współistnienia nie naruszają jednak sprawności jego organizmu w stopniu uniemożliwiającym mu wykonywanie pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Z tych też względów ubezpieczony nie spełnia przesłanek uzasadniających przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymienionych w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm.).

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinie biegłych sądowych uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie i zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.